

Ons inleven in de Mexicaanse cultuur

3 juli 2004 vertrokken we met een groep van 9 Belgen naar het verre Mexico. Na ongeveer 15 uur vliegen, kwamen we aan in Mexico-city, waar we na enkele uren wachten, opgehaald werden door Sor Alejandra. We werden goed ontvangen in het huis van de Mexicaanse zusters van Don Bosco, waar we een uitgebreide maaltijd en overnachting kregen. Nog vermoeid van de lange rit, vertrokken we de volgende dag met een bus richting Ixtlàn de los Hervores. Onderweg pikten we hier en daar nog wat Mexicaanse vrijwilligers op. Aangekomen in Ixtlàn werden we overdonderd door de plaatselijke fanfare, gans het dorpje wachtte ons op en verwelkomde ons met confetti. In een lange stoet, met de fanfare op kop, gevolgd door het beeld van San Francisco, de 'missionarissen' en de dorpsbewoners, gingen we richting kerk, waar wij voorgesteld werden aan het volk. In Ixtlàn namen we deel aan een kamp met een veertigtal Mexicanen, 2 Duitse en 3 Italianen. We werden er in 3 groepen opgedeeld en konden zo het centrum van Ixtlàn en nog 2 naburige dorpen animeren. Het was er niet zo gemakkelijk voor ons als Belgen. In het begin hadden we een beetje last van taalproblemen. Daarbij kwam nog het feit dat de Mexicanen enorm katholiek zijn. Voor ons was het vreemd om te zien dat de Mexicaanse jongeren spontaan bidden, kruistekens maakten, knielden voor het altaar en diepe gesprekken over God konden voeren. Zij konden dan ook moeilijk begrijpen dat godsdienst voor ons niet zo van belang is. Gelukkig vonden we steun bij onze taalgenoten. Een dag op het kamp begon al in de vroege uurtjes. We stonden om 7 uur op – alhoewel de meeste Mexicaanse meisjes al lang in de weer waren met hun ochtendtoilet – dan volgde een ochtendmeditatie en het ontbijt, klaargemaakt door de vrouwen van het dorp. Daarna had elke groep zijn dagtaak. In de ochtend bereidden we de activiteiten voor, die we dan in de namiddag aan de kinderen en jongeren gaven. 's Avonds hadden we ook aandacht voor de volwassenen. Tussendoor kregen we religieuze lessen van een Jezuiet. Ons verblijf in Ixtlàn werd afgesloten met een dorpsfestivalletje, waarbij de vrijwilligers hun eigen staat of land voorstelden door middel van een lied en een dans.

De volgende ochtend vertrokken we terug richting Mexico-City. Daar verbleven we enkele dagen om uit te rusten en een beetje de toerist uit te hangen. Dan zetten we onze reis verder naar Chiapas, in het zuiden van het land. Dit was een 12 uur lange busrit, gevolgd door 3 uur kronkelweggetjes met de minibus in de bergen richting Ocotepéc. Onderweg genoten we van het prachtige landschap. Bij onze aankomst viel het onmiddellijk op dat hier een heel andere mentaliteit heerste dan in Ixtlàn. De mensen waren eerder teruggetrokken en verlegen. Dit merkten we vooral aan de kinderen die de eerste dagen weinig enthousiasme toonden bij de kinderliedjes. Naar het einde toe bloeiden ze open. Een normale dag in Ocotepéc begon met het ontbijt, waar we nu zelf moesten voor zorgen. Na de opruim vertrokken we in kleine groepjes naar omliggende dorpen om er samen met de mensen moestuintjes aan te leggen. Vooral de kinderen waren goeie helpers. In de namiddag zorgden we voor activiteiten voor de kinderen. Dit waren zowel knutselactiviteiten, estafetten, voetbal als liedjes zingen. Jammer genoeg moesten de kinderen het één dag zonder ons stellen, omdat bijna de hele groep gesneuveld in bed lag, ten gevolge van een of andere onbekende bacterie. Als afscheid voerden we een theaterstukje op voor de kinderen, daarna zongen we voor de laatste keer onze leuke Spaanse liedjes. Iedereen zong uit volle borst mee. We sloten onze reis af met een bezoek aan de Canyon van Chiapas en een toeristische attractie in Mexico-City waar we in een bootje op het meer dobberden. Dit maandje Mexico zullen we nooit vergeten.

Tonia Tatti en Joke De Simpel